

Sygn. akt I CSK 2567/22

POSTANOWIENIE

Dnia 28 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z wniosku B. W.
z udziałem Anny Weisenberger, Prokuratora Prokuratury Okręgowej w S.
i Rzecznika Praw Dziecka w W.
o nakazie powrotu dziecka,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 kwietnia 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej Prokuratora Generalnego
od postanowienia Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 20 lipca 2021 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną Prokuratora Generalnego od postanowienia Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 20 lipca 2021 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie

i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni (por. m. in. postanowienia SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100, z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Skarżący podniósł, że przez wydanie zaskarżonego postanowienia doszło do naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego, do których należy naczelna zasada dobra dziecka, stanowiąca fundament prawa międzynarodowego oraz krajowego porządku prawnego, opartego na Konstytucji RP, a w związku z tym zaskarżone postanowienie obciążone jest oczywistą i istotną wadą prawną, przemawiającą za oczywistą zasadnością skargi, zaś jego usunięcie z obrotu prawnego leży w interesie publicznym. Skarżący przedstawił wywód mający uzasadnić powyższe stanowisko, ale argumentacja przedstawiona przez skarżącego nie przekonuje, że doszło w niniejszej sprawie do rażącego naruszenia

prawa, skutkującego oczywistym uzasadnieniem skargi w ustalonym stanie faktycznym przez Sąd drugiej instancji.

W szczególności nie jest dotknięte wadliwością i to wadliwością, która miałaby w sposób oczywisty wpływać na kierunek rozstrzygnięcia, stanowisko Sądu drugiej instancji, że powrót do Niemiec nie zagraża dobru dziecka, a wręcz jest podyktowany interesem dziecka, m.in. z uwagi na zachowanie bezpośrednich kontaktów z ojcem i babką ojczyłą. Sąd przyjął przy tym, iż uczestniczka postępowania (matka dziecka) może wrócić do Niemiec razem z córką, oceniając też, że jeżeli uczestniczka postawi własne priorytety życiowe wyżej niż dobro małoletniej, to taka okoliczność nie stanowi podstawy do oddalenia wniosku o nakazanie powrotu dziecka, a jednocześnie w tym przypadku dodatkowe trudne przeżycia dziecka nie wiązałyby się z samym powrotem do Niemiec, lecz z postawą matki małoletniej, którą Sąd Apelacyjny szczegółowo opisał w zaskarżonym postanowieniu.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.